

בצער רב אנו מלווים היום למנוחות את חברנו לעבודה, גדעון גילת. שלא כרוב הפסיקאים, גדעון ניחן בשאר רוח ואף כתב שירה. בפתחת דברי, אני מבקש לקרוא את אחד משיריו.

מה שלא הבנתי
ניסיתי לומר בשירים
ודברים שהבנתי,
כמו חופן אבק
מתעופף ברוח.

גדעון גילת היה נציג בולט של דור המייסדים, הן של המדינה והן של המחקר המדעי וההשכלה הגבוהה בארץ. בגיל 19, כבני דורו האחרים, גדעון לחם במלחמת השחרור, ואחר כך פנה אל לימודי הפסיקה. בין השאר זכה להיות תלמידו של פרופ' רקח האגדי באוניברסיטה העברית, שאצלו השלים את לימודי התואר השני.

גדעון הצטרף לפקולטה לפסיקה בטכניון בסוף שנות השישים. כחוקר בפסיקה של המצב המוצק, כתב בין שאר עבודותיו מאמר שזכה להיות מצוטט ע"י הקהילה העולמית יותר מכל עבודה אחרת שנעשתה ע"י מישהו מחברי הפקולטה.

גדעון היה איש תוסס בהרבה תחומים מחוץ למדע החל מפעולות פוליטיות וכלה ב- Bridge שבו הצטיין.

ב- 10 שנים האחרונות גדעון שינה את שטח ההתעניינות ועבר לעבוד בתחום שבו מצויות השאלות החשובות במדע דהיום – תחום מדעי החיים. את עבודתו זו לא זכה להשלים.

גדעון, חבריך לעבודה יזכרו לך יותר מכל את היותך "איכפתניק" ומעורבותך העמוקה בכל עניין.

ברשותכם, לסיום אקרא עוד שיר לשיריו של גדעון.

כל ימי
היה מוטל כאבן
לצד הדרך,
עד שהתעורר
עתה הוא מוטל כאבן
ואין דרך

יהי זכרך ברנך.